

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania I. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 sierpnia 2018 r., sygn. akt XI U (...) w sprawie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z powództwa I. N.. Sąd Okręgowy powołanym wyrokiem zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w R., przyznając powodowi prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 1 listopada 2017 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.

Rozpoznając odwołanie strony powodowej, Sąd Pierwszej Instancji uznał, że odwołanie ubezpieczonej zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy ustalił, iż organ rentowy nieprawidłowo odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona od listopada 2011 r. pozostaje częściowo niezdolna do pracy, która to niezdolność powstała w ciągu 18

miesiący od ustania okresu jej ubezpieczenia. Nadto, w ostatnim 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, legitymuje się co najmniej 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym oraz nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub nie spełnia warunków do jej uzyskania. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, w szczególności zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro niezdolność do pracy istniała u ubezpieczonej już od listopada 2011 r. i miała ona charakter ciągły, to istniała także na wskazaną przez organ rentowy datę 9 listopada 2013 r. warunkującą spełnienie obu przesłanek spornych, mianowicie posiadanie 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a także przesłankę powstania niezdolności do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów składkowych i nieskładkowych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pozwany, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż ubezpieczenie spełnia wszystkie warunki do uzyskania prawa do renty, w tym przesłankę powstania niezdolności do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów składkowych i nieskładkowych. Zdaniem kasatora, niezdolność do pracy ubezpieczonej powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Ubezpieczona na dzień 1 listopada 2011 r. nie spełnia warunku powstania niezdolności w okresie 18 miesięcy od ustania okresów ubezpieczenia, gdyż ostatni okres ubezpieczenia, przed datą powstania niezdolności do pracy ustał 22 listopada 2009 r., zatem 18 miesięcy upłynęło w maju 2011 r.

W oparciu o te zarzuty, organ emerytalno-rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność

postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Należy przede wszystkim zauważyć, że uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie zmierza do zakwestionowania oceny prawnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz dowodów, w szczególności z opinii biegłych. Natomiast stosownie do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, w razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego,

lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna ogranicza się tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie wskazując na inne naruszenia prawa, jest ona niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie. Argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., I UK 191/17), a ponadto w sytuacji, gdy ubezpieczony nie spełnił wszystkich wymienionych w art. 57 ust. 1 u.e.r.f.u.s. warunków nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, to rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku sądu apelacyjnego nie jest dotknięte oczywistą obrazą przepisów prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r., III UK 132/13).

Ponadto należy wskazać, że skarga kasacyjna jest bardzo lakoniczna i w istocie ogranicza się do formalnego przytoczenia jednej z podstaw kasacyjnych tj. naruszenia prawa materialnego, bez wskazania, na czym owo naruszenie miałoby polegać.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398 § 2 k.p.c., odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.